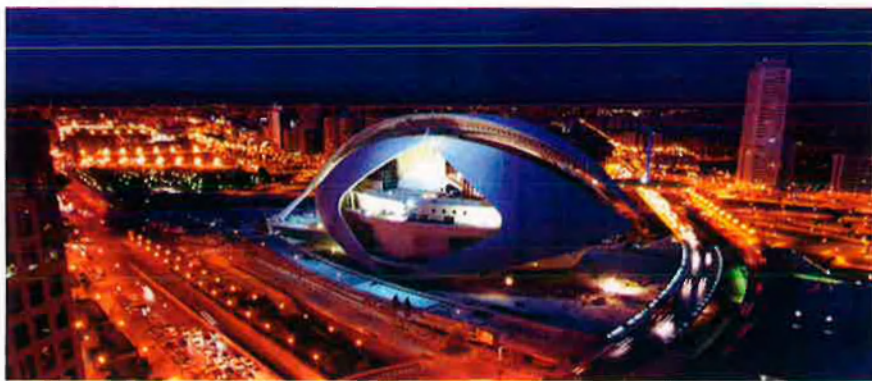

Des de 1995 el PP governa alhora la Generalitat Valenciana i l'Ajuntament de València. En tot aquest temps, el cap i casal ha esdevingut la nineta dels ulls dels populars, que hi han esmerçat molts milions d'euros. Els esdeveniments de talla mundial en són bona prova.

És or tot el que lluu?

JOSEP VICENT BOIRA

Doctor en Geografia. Professor titular de Geografia Urbana a la UV. XXI Premi Joan Fuster d'Assaig per l'obra *Euram 2010*.

Quina impressió teniu dels canvis produïts a València entre els anys 1995 i 2007?

Dotze anys per a una ciutat són molts. I més al segle XXI. I més encara amb una administració municipal que no fa del passat el seu punt fort. Ans al contrari, aplicant els principis de la guerra mecanitzada, l'objectiu d'aquest Ajuntament ha estat sempre anar endavant, obrir bretxa i sustentar les consecucions d'un any amb les de l'any

vinent. Sense pausa. Això, com a la guerra, té el mèrit de trencar la dinàmica de posicions i obligar el contrari a retirar-se o a retre's davant l'aclaparadora marxa. Però també té un aspecte negatiu: deixa els flancs descoberts i no consolida les victòries. Això és el que ha passat a la ciutat de València els darrers anys: un avanç incontenible i inqüestionable, tot i que algunes vegades sense una direcció concreta i amb flancs descoberts en la gestió del dia a dia. A més, a València, les transformacions urbanes recents han estat més tendències que no objectius precisos. Els darrers dotze anys han vist capgirar absolutament un model de ciutat. Ara (i demà) la tendència és (i serà) la mar. L'horta és morta. El mite hortolà ha desaparegut totalment i ara renaix amb força el mite marítim. Per uns altres raons, el que ja és habitual a Europa. Sobta que algú encara se sorprenga de veure com un partit de centre-dreta aplica receptes neoliberals a la gestió de la ciutat. La recepta neoliberal és clara: balneari de les Arenes? Iniciativa privada. A algú li pot sorprendre encara? Però, ai! La

gran pregunta no és aquesta. La gran pregunta és què havia fet l'oposició pel balneari quan manava. No ens poden estranyar, doncs, els resultats electorals. Més val "peix al cove" que el somni d'un demà utòpic. I més en una societat postmoderna i líquida com la valenciana que vol més fets que no receptes ideològiques.

JUAN ARMIÑANA

Empresari de la construcció. President de la falla Nou Campanar, que en tres anys de vida ha aconseguit els tres primers premis.

Penseu que el creixement de la ciutat es fonamenta massa en els grans esdeveniments?

Els grans esdeveniments han pres molta volada els últims temps, una cosa que ens ha aportat molta repercussió en l'àmbit nacional i internacional. Tothom parla de València i cada vegada més gent sap situar-la al mapa. Però encara queden coses a fer: continuen els projectes, continuen les inversions, la ciutat no deixa de créixer en població i extensió, en negoci i en cultura... Jo crec que, en tots els sentits, cada vegada ocupem un lloc millor, i això ha de tenir els seus fruits.

A més, de moment la sort ens somriu. La Copa de l'Amèrica tornarà a celebrar-se a València, i quan acabe haurem aconseguit que el port canvie completament de cara, tot convertint-se en un espai d'oci alternatiu als ja existents i en una raó afegida per a poder assegurar que València és, cada vegada més, una ciutat oberta a la mar. I per acabar, també hi haurà la Fórmula 1, un fenomen fins i tot més interessant encara, ja que és un esdeveniment que de segur que es consolidarà, se celebrarà anualment a la ciutat i, sense cap mena de dubte, reportarà molts beneficis a València.

FABIÁN LLISTERRI

Arquitecte. Degà del Col·legi d'Arquitectes de la Comunitat Valenciana del 2003 al 2006. Ha estat conseller del Consorci València 2007, el comitè organitzador de la 32a Copa de l'Amèrica.

Trobeu que hi ha un excés de Calatrava, a la ciutat?

Per a poder entendre la relació de Calatrava amb València, amb independència que ens agrade o no la seua obra, primer s'ha de capir el factor social i polític que origina l'encàrrec de treballs d'aquesta mena. A Calatrava no li demanen edificis, sinó icones, i les icones tenen un objectiu molt distint al de l'arquitectura. La seua firma es cotitza no per la qualitat arquitectònica, sinó pels resultats mediàtics. En les seues creacions no es destaquen la funcionalitat ni el servei que presten, sinó que es tracta de transmetre als de dins que som gent important, i a la resta del món que val la pena venir a visitar-nos.

Sempre s'ha fet servir l'arquitectura com un element rellevant de la imatge d'una ciutat. N'hi ha exemples innombrables, i potser un dels més significats en la nostra història contemporània és el del museu Guggenheim, de Frank Gehry, a Bilbao, que s'ha convertit no sols en un símbol de la ciutat, sinó en una operació urbanística d'èxit. València no ha restat al marge d'aquesta cursa per tenir edificis emblemàtics: ací, però, no hem tingut tanta sort pel que fa a la qualitat. Calatrava és una efectiva agència de màrqueting per a la promoció de la ciutat, si bé la seua obra, en la meua modesta opinió, ja resulta excessiva, fora d'escala i injustificadament cara. Fins quan serà útil? No se sap. En qualsevol cas, sí que podem constatar que les modes passen i que la bona arquitectura sempre roman.

JOSÉ VICENTE GONZÁLEZ

Empresari. President de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), la patronal provincial, des de l'any 2005.

València: un pol econòmic massa condicionat pels grans esdeveniments?

És cert que els últims anys han tingut lloc a la nostra ciutat i a la nostra comunitat importants esdeveniments que des del meu punt de vista han estat positius perquè ens han projectat internacionalment. A més, més enllà dels beneficis econòmics immediats que han representat cadascun d'aquests esdeveniments per als sectors més directament implicats, com ara l'hostaleria i els serveis, serà interessant de saber-ne l'impacte en un termini mitjà i llarg, és a dir, com afectarà la nostra economia en general haver difós i donat a conèixer la *marca de València*. No hi ha dubte que la marca és un intangible d'un gran valor en qualsevol activitat empresarial. El coneixement de València facilita enormement la tasca dels empresaris valencians als mercats exteriors, projecta una imatge de la comunitat dinàmica, moderna i amb capacitat d'assumir i resoldre reptes importants.

Ara bé, açò no és incompatible i no ha de ser-ho amb el desenvolupament de polítiques concretes orientades a incrementar la competitivitat i productivitat empresarial i industrial. La qual cosa demana, necessàriament, abordar d'una forma decidida la formació de treballadors i directius, impulsar la innovació en les empreses i estimular els processos d'internacionalització. Per a tot açò, per a construir el futur de la Comunitat Valenciana, la celebració d'esdeveniments no és cap entrebanc sinó una ajuda important.

PURA DUART

Professora titular del Departament de Sociologia i Antropologia Social de la UV. Membre del col·lectiu Terra Crítica, que denuncia la política urbanística i ambiental del Consell i de l'Ajuntament.

Penseu que València és una ciutat dual?

València, com totes les ciutats, solament s'explica considerant les relacions que manté amb l'entorn. Com més ciutats semblants, València avui manté amb el camp que encara l'envolta una relació cada vegada més explotadora.

Si abans s'alimentava d'allò que produïa l'horta, ara ha convertit l'horta mateixa en menjar. Destruint-ne el paisatge s'allunya irreversiblement del que va ser. La velocitat del creixement recent és conseqüència de la conversió del que fou la seua terra en terrenys i solars. València s'expandeix i es refreda.

L'actual ciutat de València és, cada vegada més, un nucli de distribució i consum, de contactes esporàdics i llargues distàncies. Entre els habitants d'aquesta ciutat cada vegada hi ha menys friccions, i menys freqüències d'on ve l'afecte: cada vegada els contactes són menys directes. L'augment de les distàncies interiors procedeix, com la velocitat dels canvis cap enfora, de la destrucció del seu teixit més íntim. La desurbanització i reurbanització recents redistribueixen la població, per la força dels fets. Uns, els més veloços, es comprenen una participació en algun camp, encara que siga de golf, sota el qual sobreviu, mal o bé, l'enyorada per perduda terra; uns altres, els qui arriben o es queden, els atrapats en mogudes alienes, acampen entre les restes d'antics veïnats. Però algunes espurnes aguanten i reneixen: al Cabanyal fa temps que no esperen, a Russafa es resisteixen a l'estrangerització de qui hi viu i hi treballa.